

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΝΑΣΥΝΘΕΤΙΚΑ ΛΟΓΙΑ

Σάν θεληματική ενέργεια παρουσιάζονται όλα τα φαινόμενα στη ζωή! Φεύγουν, χάνονται και ξαναγυρίζουν, ο αιώνιος νόμος της αλλαγής με τη φυσική του όψι με την ακριβή του παράστασι. Έίτε σάν διαλεκτική ένός Σωκράτους παρουσιάζεται, είτε σάν φιλοσοφικό σύστημα ένός Σοππεγκάουερ, είτε σάν Ίφρηνική θεωρία είτε σάν Τολστοϊκή αντίληψις είτε σάν φιλοσοφικοεπιστημονική θεωρία ένός Γκυγιώ, είτε σάν "Αμπλετ ένός Σαίξπηρ, είτε σάν Βγενερική ποιήσις, είτε σάν την διάσημον δραματική σύνθεσι του Φίλουσε. Τα πάντα φέουν και καταλήγουν χωρίς να έχουν ποτέ καμμίαν κατάληξιν. Τρέχουν και σβύνουν!... ξαναπαρουσιάζόμενα σάν χουσόμανορες δύσεις, σάν αγνογάλανοι ούρανοί ασημομένοι με τό φώς τών απείρων σκουληκιών που ή δημιουργική ενέργεια τής αύλου μεταρσιωτικής δυνάμεως τών αντικειμενικών παραστάσεων του «Είνα» και του προσωποποιημένου... «Εγώ», εισέδυσαν στα μύρια τής ανθρωπίνης συνειδήσεως! «Τίποτε εις τό κόσμον—λέγει τό άονητικόν μέρος του Σοππεγκάουερ—δέν είναι άνώτερον του Εγώ. Διότι ο Θεός είναι Θεός, και Εγώ ειμ' εγώ».

— "Εγώ, εγώ, εγώ θέλω να υπάρχω»—λέγει ο Θρωσήμετός του—Καλλίτερον θά ήτο να περιπέθιο ο όρος αυτός στο θετικό μέρος τής φιλοσοφίας... τοί»

Μέσι σ' αυτό τα προτιμήματα τής αποσυνθέσεως του τρεχού θεάτρου τής ζωής ένυπάρχει κάποιος υποκειμενικός... όρος ανασυνθέσεως με ποιητική αναπαράστασι που λέγεται «ιδανική δημιουργία», «Δημιουργία του αιώνιου γυρισμούσ που με δνειροόδη λυρισμό και σφυροκοπική φιλοσοφία διετύπωσε ο Νίτσε, σύγκαιρα χωρίς να λημονή κανείς τους έξόχους στίχους του Δροσίνη που με βαθύνοια αφιερώνει στον συγγραφέα του υπερινθρώπου. Να οί σίχοι του:

Με τό σφυρι του λόγου τήμησε τους βομους των θεών να χαλάση και των θεών χτυπώντας τα είδωλα να καταλύση και να σπάση. Μά όταν με τρομό ειδ' άκωβέρνητη. Κι' άσκοπη κι' έρημη την πλάσι. Από θεών συντρέξιμα θέλησε τον άνθρωπο—Θεοδ να πλάση.

"Εχει επέλθει ή αποσύνθεσις! πώς είναι δυνατή ή ανασύνθεσις; πώς πρέπει να εκλείψη ο μοιρολατρισιός από τό ιδανικό; πώς πρέπει κανείς να ναι χουσόφτερος άετός; Νά! ν' αλλάξη τό ύφος του και να μιλήση έτσι:

«Σιγάθηκα τό λογικόν μου! γιατί τό λογικόν μου είναι ψεύτικο! τέτοια δόξα είναι δόξα Φιλισταίου»..... ψεύτικη είναι επίσης και ή συνθήκη που έχω κάμει με τον έαυτόν μου. Αντίθεσις θεληματική είνε ή ζωή μου! Γιατ' είνε ναρκωμένο τό «εγώ» μου πρέπει να τό αναζωπυρώσω κι' έτσι θ' αρχίση ή ανασύνθεσις, Πρέπει να βαρεθώ την τεμπελιά μου γιά να ρθθ ή επαφή ή ζωή μου με τον έαυτόν μου, υποκειμενική ενέργεια πρέπει να λένε τ' όνομά μου.

Και να προσθέση: Πρέπει να γείνω άπόλυτος κύριος τής συ-

νειδήσεός μου γιαι' είναι άδιαμόρφωτος ο σιωπηρός Θεός μου. Ένέργεια—ένέργεια να γείνη τό παραπλανημένο λογικόν μου, ή εὖς π' αχνία μου δέν πρέπει ποτέ να υπερβαίνης τό λογικόν μου! Με χουσοπόρφη χλαμίδα να ντύσω τό ιδανικόν μου.

Και να καταλήξη μ' αυτή τή στροφή: Για να φτερουγίσω στα ψηλά σάν άετός μεγάλος άύσις, θά βλέπω όμορφες στο υπερκόσμο κάλλ' από φλόγες υπερκόσμιες τά στήθη μου θά λάμψουν. Και οι Θεοί... με τά δεσμά σάν ήλιοι θ' αστραφούν. Με τή τροχισμένη..... αίσθησι τή λύρα μου να κοιτώ. Και σάν τό βαθύ προμάντευμα στο μέλλον να προσέξω. Σάν δάκρυ θά νοιώσω τή ζωή στα λαμπέρα άστέρια. Που οι άνδρειοι σοφοί μου εκούραζαν τά χείρα.

Σύμφωνοι; Ναι ή δυο φορές; Όχι; Πάντοχα! Ν' estce pas? Διάλυσις—διάλυσις!... "Ω φοβερή είναι ή καταστροφή! Δύσκολο είναι ή ανασύνθεσις! είμαι συνήγορός τής. Ποιά είναι ή άπόκρυφη συνείδησις;... ή αλήθεια δέν θεωρείται τρέλλα;... ο Σατανάς είνε βοηθός στο ψέμμα!... Περισσότερο όμως αγαπάει την αλήθεια!

Συ, Θεοποιημένο Σατανά, γιατί χουσοντένης με στίχους τής καλλονές των γυναικών; ... Ψεύτικες είναι ή αλήθειες Σου; Μά ή αλήθειες Σου είναι χαροπές! "Ο Διόδοτος Σου μεταρσιώνει περισσότερο τή νύχτα. Είσις ταχίτης του λόγου και του στίχου; Ποιός είναι ο ποιητής Σου;...

Τήν νοιώθετε τή τέχνη του;...

Η ΣΑΪΤΑ

ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ

Ματιές πλανομανειδίες και ματιές που φλογοκαίτε τι από μένα θέλετε γιατί δε μου λέτε

Δειξές ματιές ανήμπορες π' ανοιγοκλείτε μόνο ν' αφήνετε αναλαμπές σημάδι απ' τό πόνο όπου βαθειά μέσφαξε κι' ώ! μάτια λυγωμένα "Ω! μη με φλογίζετε, τι θέλετ' απομένα

Πάτραι ΤΑΣΣΟΣ ΜΑΝΤΑΣ Ζωγράφος

ΣΚΟΤΑΔ' ΕΙΔΑ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ ΜΟΥ..

...~...~...

Σκοτάδ' είδα στον ύπνο μου και νύχτα στ' όνειρο μου. Μιά βίρα μεσ' στί κύματα παραδερνόνταν μόνη. Κ' έγώ κρατούσα τά πανιά κ' Έκείνη στο πλευρό μου.

Κρατούσε τό τιμόνι! «Βιαζόμην, μουτε ξηρηνιά, ή φοβία με παγώνει! Δέ βλέπω γύρω μου οσεριά, δε βλέπω τό λιμάνι! "Ανάψατε τό χείρα μου, βιαζόμην, στο τιμόνι, αίματωσαν τά στήθια μου, σάν κάτι τό με πιάνει!

«Ρίξ' ένα βλέμμα πίσω σου, ή μάρα μιά πλάκα κώνει! Φοβάμαι..... τρέχει πιο πολύ, και θέλει να μιάσσει φθάση...»

Καρβακύρη, μύσπασε στα χείρα τό τιμόνι, και τριζει τό κιαόρι σου, φοβάμαι μη σου σπάσει!

«'Αλλοίμονο! Βιαζόμην μου, σχισθήκαν τά πανιά σου! φωνάζει και στα πόδια μου κυλιέται ο βισμίνη! «Σ' δοκίμω στη γυναίκα σου, σ' δοκίμω στα παιδιά σου (διά σου) Πες μου, μη τρώς τά χείλια σου, τι πιά μιάς άπομένει;»

Τρέχω κ' αρπάζω να κουτά κ' Έκείνη στο πλευρό μου απ' τό μανί με τραβά στα γόνατα πεομένη! Με μιάς μου σπάζουν οι σκαρφοί και βλέπω στ' όνειρό μου να με κοιτά σιά στήθια τής Έκείνη λυγωμένη. Κ' ένα τον κάκιο ζήτηγα να σώσω τό κορμί τής απ' τον ξηλιάρη σίφωνα τρελλός και μανιασμένος με τό σπιντό στα κύματα θανατικό φιλέ της πετάχθηκ' απ' τον ύπνο μου βουβός και τρομαγμένος!

Σκοτάδ' είδα στον ύπνο μου και νύχτα-στ' όνειρό μου.. Μην είναι νύχτ' αληθινή κι' αληθινός σκοτάδι; Κ' εκείνη βλέπω πάντοτε με φοβία στο πλευρό μου. Τρέμω... κ' ή νύχτα μ' έφθασε, μ' εϋρήνε πιά τό βράδυ!

Αθήνα ΠΑΝ. Κ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Του δε περί γλώσσης πολυθρηλήτου ζητήματος, επομένος εις την έμην και σεβόμενος την των άλλων πεποιθήσιν, ούτε αναλαμβάνω ούτε ήθελον αναλάβει την ευθύνην τής επιλύσεως.

(Βαλα ζίτου

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Η

ΜΕΡΟΠΗ

Δραματικόν έργον του ΒΕΡΝΑΔΑΚΗ δοθησόμενον υπό του φιλολογικού όμίλου «ΕΛΙΚΩΝ» εν τώ Ήαρινώ θεάτρω υπέρ της Δημοτικής Βιβλιοθήκης. Διδασκαλία υπό τής Καθηγητριας τής Απαγγελίας.

Κας ΒΕΛΕΝΤΖΑ

ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΠΛΗΡΗΣ